

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółki ThyssenKrupp Elevator (CENE) GmbH, dawniej ThyssenKrupp Aufzüge GmbH oraz ThyssenKrupp Fahrtruppen GmbH

(Sprawa C-503/11 P)

(2011/C 347/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: ThyssenKrupp Elevator (CENE) GmbH, dawniej ThyssenKrupp Aufzüge GmbH oraz ThyssenKrupp Fahrtruppen GmbH (przedstawiciel: K. Blau-Hansen, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w całości w zakresie, w jakim oddała on skargę i dotyczy wnoszącą odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie kierują swoje odwołanie przeciwko wyrokowi Sądu (ósma izba) wydanemu w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-147/07 i in. (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w zakresie, w jakim oddała on skargę złożoną w dniu 7 maja 2007 r. od decyzji Komisji Europejskiej C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E 1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) i dotyczy wnoszących odwołanie.

Wnoszące odwołanie podnoszą niewłaściwość Komisji, naruszenie zasadniczych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatu WE, TFUE oraz podlegających zastosowaniu norm prawnych w celu wykonania tych traktatów, jak również nadużycie władzy oraz naruszenie praw podstawowych łącznie w ramach czterech zarzutów:

Po pierwsze, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo potwierdzając właściwość Komisji do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia. Stoją one na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), ponieważ zarzucane spółkom lokalne naruszenia

nie były w stanie wyrzec wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo potwierdzając decyzję Komisji w zakresie, w jakim doszła ona do wniosku co do solidarnej odpowiedzialności wnoszących odwołanie opierając się na globalnym obrocie koncernu ThyssenKrupp AG. Tym samym zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003, zasady państwa prawa, wyrażającej się przez zasadę legalności kar (*nulla poena sine lege*), zasadę proporcjonalności kar, zasady, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego (*in dubio pro reo*) oraz zasady prawa karnego zgodnie z którą kara jest konsekwencją winy (*nulla poena sine culpa*). Wnoszące odwołanie uważają, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa w zakresie, w jakim opiera się na postulacie, w myśl którego spółka zależna stanowi razem ze swoją spółką dominującą (oraz innymi spółkami grupy), jedną jednostkę gospodarczą uzasadniającą ich odpowiedzialność solidarną. Z drugiej strony, i niezależnie od wspomnianego zarzutu, wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadą *nulla poena sine culpa* w zakresie, w jakim zostały one skazane na zapłatę grzywny solidarnie z ich spółkami zależnymi. Wnoszące odwołanie, tytułem żądania ewentualnego, zarzucają Sądowi potwierdzenie tej odpowiedzialności solidarnej wbrew braku określenia przypadających na każdą spółkę udziałów w kwocie grzywny w stosunku z swoimi współdziałnikami solidarnymi.

Po trzecie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd wydał wyrok z uchybieniem spoczywającego na nim obowiązku dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę proporcjonalnego charakteru wyjściowej kwoty grzywny, jak również współczynnika odstraszaającego określonego przez Komisję oraz, z drugiej strony, w zakresie w jakim nie dokonał wystarczającej kontroli adekwatności uwzględnienia przez Komisję współpracy wnoszącej odwołanie, naruszając w ten sposób podstawowe prawo do sprawiedliwego postępowania sądowego oraz zasadę ochrony prawnej, która wchodzi w zakres tego prawa.

Po czwarte, zarzuca się naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania w zakresie określenia kwoty wyjściowej względem naruszenia dotyczącego Niemiec, ponieważ obrót osiągnięty bez związku z nielegalnym zachowaniem również został uwzględniony przy obliczaniu kwoty wyjściowej, mimo że sprzeciwiały się temu względy nadrzędne. W tym względzie, Sąd właściwie przyjął zróżnicowane uzasadnienie względem Schindlera, natomiast zaniechał tego zróżnicowania niezgodnie z prawem względem wnoszących odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.